
Jak vést neziskové organizace, učil studenty americký odborník Shippen Bright

---

Jak vést neziskové organizace, učil studenty americký odborník Shippen Bright

To, co dělá studium na UK mimořádným, jsou příležitosti, které se studentům na univerzitě dostávají. Jednou z nich je možnost chodit na kurzy nejen tuzemských vědců a odborníků, ale také špičkových hostujících zahraničních vyučujících. Díky podpoře [Fulbrightovy komise](#) tak mohli studenti získat přehled o vedení neziskových organizací na seminářích amerického specialisty na tuto problematiku a absolventa Harvardu Edwarda Shippena Brighta, MBA, MPA. Shippen Bright vyučoval během letního semestru na [katedře studií občanské společnosti Fakulty humanitních studií UK](#).

Jak jste se dostal ze Spojených států amerických právě do České republiky na Univerzitu Karlovu?

Asi před šesti lety jsem přijel jako turista do Prahy. Velmi mě tehdy oslovili místní lidé a jejich přístup k životu. Zamíloval jsem se do České republiky a od té doby jsem přemýšlel, jak se sem vrátit. Mluvil jsem tu tehdy s několika lidmi, kteří se zajímali o fungování neziskových organizací a hledali rady, jak takové projekty rozjet. Sledoval jsem, jak se Česká republika po sametové revoluci proměňuje a vyvíjí. Chtěl jsem být u toho, tak jsem vyplnil formuláře Fulbrightovy komise, i když jsem moc nevěřil, že bych uspěl. No a nakonec to vyšlo (*smích*).

Univerzita Karlova je jednou z nejstarších a nejprestižnějších univerzit v Evropě. Hned od začátku jsem věděl, že bych chtěl vyučovat na této výjimečné instituci, proto jsem oslovil kolegy z katedry studií občanské společnosti FHS UK, kteří mi pak zaslali zvací dopis.

Obvykle o tom, jak získat Fulbrightovo stipendium, hovoříme spíše se studenty. Jak moc obtížné je získat stipendium jako vyučující?

Je to skutečně dlouhý proces. Trvá rok, než vám oznámí, jak jste dopadli. Musíte vyplnit spousty formulářů, jít na ústní pohovor ve Spojených státech, a když projdete touto částí, musíte absolvovat další pohovor před českou Fulbrightovou komisí. Až pak se rozhodne, jestli stipendium dostanete.

Jak vypadaly vaše semináře na Univerzitě Karlově?

Pro studenty jsem vytvořil kurz, který je měl naučit, jak vést neziskovou organizaci. Pomáhal jsem jim podívat se na život jinak, najít si něco, co je skutečně zajímavé a co mohou nějakým způsobem rozvíjet. Třeba tak, že sami nějakou neziskovou organizaci založí. Jednoduše jsem jim chtěl ukázat, že špatné věci ve společnosti se pro její dobro dají změnit. Lidé toto skutečně mohou dokázat, když chtějí. Studentům jsem řekl, jak je možné postupovat, a naučil jsem je přemýšlet o tom, co dělají.

Snažil jsem se při výuce užívat příklady ze skutečného života. Společně se studujícími jsme pak hledali možná řešení daných situací. Jedním takovým příkladem byl příběh ženy, která chtěla založit organizaci, jež by pomáhala a radila čerstvým maminkám, jak pečovat o jejich malé děti, a zároveň pomáhala ženám rozvíjet možnosti jejich pracovního uplatnění.

Neměl jsem klasické přednášky, kde bych si stoupl před studenty a hodinu a půl hovořil. Naopak, seděli jsme všichni společně u jednoho stolu a společně jsme debatovali o tom, jak organizace zakládat, jak si poradit s financováním, vedením organizace či stanovováním jejích cílů. Řešili jsme prostě všechno, co musíte zohlednit, pokud chcete vytvořit kvalitní službu společnosti.

Jsou čeští studenti jiní než američtí?

Měl jsem tady hodně mezinárodní skupinu studentů, byli mezi nimi Španělé, Rusové, Němci, ale i Češi a Slováci.

Jestli jsou Češi jiní? Ani bych neřekl. Myslím, že mají velmi dobré vychování. V první řadě jsou velmi tiší, já jsem pravý opak. Ze začátku jsem trochu vtipkoval. Upozornil jsem všechny, že jestli bude v mých hodinách někdo mlčet, budu se ho o to víc vyptávat. Smál jsem se, že jediná záchrana před mými všetečnými dotazy je to, že budou mluvit sami. Nakonec to překonali, zvykli si na můj styl výuky a začali otevřeně hovořit o tom, co si myslí. A musím říct, že přicházeli se skvělými postřehy a nápady.

Jsem si jistý, že Češi už musejí mít plné zuby toho, jak pořád poslouchají, zvláště od Američanů, že by si měli víc věřit. Ale nemůžu si pomoci, musím to zopakovat. To, že Češi dokázali překonat totalitní režim téměř bez prolití krve, celou revoluci vedl umělec a dramatik, říká o Čechách tolik. Kdo jiný tohle dokázal? Nikdo, Češi to dokázali, jinak nikdo. Myslím, že to je jedna z nejužasnějších věcí na světě. Proto jsem mým českým studentům stále opakoval, že by měli být hrdí na to, kdo jsou a odkud pocházejí. To, co se tady stalo, je skutečně úžasné. Češi by si tedy skutečně měli víc věřit. A stejně je to v budování neziskových organizací. Když člověk bude hodně chtít něco změnit, dokáže to.

Lze vůbec porovnat život na amerických a českých vysokých školách, nebo jsou to dva naprosto odlišné světy?

Nejsem akademik, takže mám na věc možná trochu jiný pohled než profesor, který vyučuje deset let na některé z amerických škol. Ale studoval a pracoval jsem na Harvardu, takže přeci jen trochu porovnávat můžu. Myslím, že asi nejvýraznější rozdíl je v tom, že americké univerzity mají velké kampusy, kde se setkávají studenti různých oborů, je tam větší prostor pro různé společné aktivity. Taky se mi zdá, že ve srovnání s našimi školami na Univerzitě Karlově spolu moc nekomunikují a nespolupracují jednotlivé fakulty. To mi tady hodně chybí.

Na univerzitu jste se dostal nikoliv jako akademik, ale jako člověk, který může studentům předat především své bohaté zkušenosti z praxe. Můžete nastínit projekty, na kterých jste se dosud podílel?

Mám zkušenosti ze soukromého podnikání, vedu totiž vlastní realitní firmu. Pracoval jsem ale také ve veřejném sektoru, když jsem působil ve státní organizaci pro ochranu životního prostředí (The Maine Department of Conservation) v americkém státě Maine. Založil jsem také vlastní neziskovou organizaci. Pracoval jsem tedy ve všech třech základních sektorech demokratické společnosti, což je velmi neobvyklé. Málokdo má zkušenosti ze všech tří sektorů, většina lidí stráví svou profesní kariéru jen v jednom, maximálně ve dvou z nich.

Když jsem pracoval ve státní sféře a vedl svou realitní firmu, měl jsem stále pocit, že mi něco chybí, nebyl jsem spokojený. Založil jsem proto neziskovou organizaci. Chtěl jsem dělat něco pro společnost. Možná jsem si to v sobě nesl už od svých rodičů, kteří byli také velmi aktivní a pracovali v různých společensky prospěšných organizacích odjakživa.

Zároveň jste ředitelem rozvoje organizace Audubon Alaska, která pečuje o ochranu přírody na Aljašce. Můžete popsat vaši práci v této organizaci?

Starám se o marketing a fundraising a mám tu práci moc rád. Pracujeme na skvělých projektech. Ochrana přírody na Aljašce má dopad na celou planetu. Na Aljašku přilétají ročně tisíce ptáků ze všech kontinentů odchovat svá mláďata. Je to úžasné místo na planetě. Jsem rád, že můžu být součástí týmu, který pečuje o její ochranu.

Moje děti se mě pořád vyptávaly, co že se to pokouším dělat. A já jim odpověděl: „To je jednoduché, prostě se snažím změnit svět. To je celé...“